

Pozsonyi Ádám

Inkább hagyjuk

T. Kossuth-díj kiosztó bizottság! Kéréssel fordulnék az önök – általam mellesleg igen nagyra becsült – testületéhez. Ha a jövőben netán ott az Önök sorában valakinek az a különös ötlete támadna, hogy szerény személyemnek is kiutaljon egy elismerést, úgy megkérném, sürgősen verje ki a fejéből.

Nézem a patinás névsort – **Eörsi (Schleifer) István**, Lukács György népbiztos legkedvesebb tanítványa, az „Anyám (Mikor a párt tagjelöltje lett)” című rangos költemény szerzője, Vitray (Dobos) Tamás volt ÁVH-s tiszt, az unalmas közvetítések nagymestere, Gálvölgyi János –, nos, ezen illusztris uraságok közé, elnézést, de nem szeretnék bekerülni.

Ártana a jó híremnek.

Lemennék Zebegénybe, ahol anno jó atyám nevelkedett, s ahol még ma is gyakran felismernek. Járnám az utcákat, betérnék templomba, kocsmába, s a népek összesúgnának a hátam mögött:

– Az apja még milyen rendes ember volt – mondanák fejcsóválva – s lám, ez lett a fiából: egy Kossuth-díjas!

Összefutnék gyermekkori barátommal. Nyújtanám a kezem, de ő nem fogadná el.

– Nézd öregem – kezdené. – Együtt menekültünk, amikor felgyújtottuk a Körvasút-sori töltést, és kijött a fél kerület. Ott álltam melletted, amikor ki akartak csapni a gimnáziumból. De ez már nem fér bele az erkölcsi értékrendembe. Mától fogva téged nem ismerlek.

Ott állnék jó anyám előtt, zavartan matatnék, ő meg csak nézne rám vádlón

– Fiam – törné meg a csendet. – Nem haragudtam rád, amikor 1986-ban bilincsben hoztak be az őrszobáról, mert azokkal a fura hajviseletű barátaiddal telefújkáltad a kerületi kapitányság falát: „Büdös rohadt kommunista banda, mikor lesztek végre felakasztva?” De most kisül a szemem!

Én meg csak állnék lehorgasztott fővel, nézném anyám ősz fejét, s nem tudnám, mit mondjak neki. Miféle kifogást rángathatnék elő, hogy mentegessem magam?

T. Díjkiosztó Bizottság! Kérem, kíméljenek meg ettől. Bár tudom, én úgyszólván genetikailag alkalmatlan vagyok az efféle címkék kiértékelésére, mégis megkérném önöket, az ilyesmit, ha lehet, mellőzzük. Adják inkább a Bochkornak. Vagy a Pongó művész úrnak. A lejtőn úgyszólván megállás. ■